

BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ LOCAL

Llagostera

Núm. 1 — ABRIL — 1980

Editat per l'Associació de Veïns

Llagostera Pro Estatut

Juliol de 1931

Català: Si en saps sentir tota la transcendència de l'Estatut de Catalunya, t'abocaràs a aquest plebiscit i a aquest referèndum amb tota la fervor DEL QUE ES SENT ALLIBERADOR DE SI MATEIX i de la seva pàtria, amb aquell ímpetu del poble que es veu alliberat, després de més de dos segles d'esclavatge. - FRANCESC MACIA.

PER CATALUNYA

La caiguda de la monarquia va ésser la primera etapa en el camí de la llibertat de Catalunya. El referèndum popular, per l'aprovació de l'ESTATUT que ha de votar-se el dia 2 del propi agost, pot i deu ésser l'etapa final per l'alliberament definitiu de la nostra terra.

CATALÀ: LLAGOSTERENC: El doncs perfecte comple de la transcendència immensa del moment històric en què vius? Has pensat de com n'és d'important per a tu i per a les generacions futures, l'aprovació de l'ESTATUT DE CATALUNYA?

L'aprovació de l'ESTATUT. Vol dir en primer lloc LLIBERTAT. Vol dir LA DIGNIFICACIÓ COL·LECTIVA DE TOTS ELS CATALANS; LA PLENA SOBIRANIA DEL GOVERN DE CATALUNYA, en mans dels homes de Catalunya. Vol dir el ple reconeixement de la nostra gloriosa llengua, que és l'essència més pura de la nostra ànima tornada al lloc d'honor que li pertoca. Vol dir l'assoliment dels nostres més vius anhels, que també foren els dels nostres avant-passats que sofrien el jou d'un poder opressor, despòtic i tirà. L'aprovació de l'ESTATUT és l'acabament de més de dos segles d'esclavatge i opriment.

CATALÀ: LLAGOSTERENC: L'esdevenidor de Catalunya està en les teves mans. Cal només que et sentis conscienciat del teu deure i que el compleixis votant l'ESTATUT i procurant fer-lo votar.

Recorda, i això és molt important, que perquè aqueix referèndum al que s'et crida pugui fer viable l'ESTATUT, a ell d'esser presentat i aprovat al Parlament de la República Espanyola, ÉS NECESSARI QUE EL VOTIN EL SETANTAINC PER CENT DELS ELECTORS INSCRITS AL CENS. Precisa doncs l'esforç de tots. No pot desertar ningú. Mostrar-se remís o apàtic, és un crim de lesa pàtria. Deixar de votar, és votar contra Catalunya.

Cal fer-ho entendre a tothom. Cal estimular a tothom; CAL CONVENÇER A QUE VOTI TOTHOM.

Demostrem que som d'iques de la llibertat que reclamem; que som conscients dels nostres drets i de la nostra alta missió a accomplir.

Seria una vergonya que Catalunya i com a part integrant d'ella Llagostera, no respongués com li pertoca en aquesta hora en que pot fer-se mestressa dels seus desitjos. Que deixés passar aquesta avinentesa d'obtenir amb un mínim esforç el què no pogueren assolir tants germans nostres, màrtirs i herois, que lluitant sense treva donaren generosament la seva sang en defensa de les llibertats pàtries.

Alcem el nostre esperit, revilem la nostra fe en els destins immortals de la nostra terra. Si guem, per damunt de tot, catalans, i comportem-nos com a tals. Que la Catalunya renascuda sigui com l'hem somniada en les nostres lluites, en les nostres angúnies i en els nostres amors.

CATALANS: LLAGOSTERENCs: L'ELECCIÓ DEL DIA 2 D'AGOST, NO ÉS UN ACTE DE LLUITA; ÉS UN ACTE DE GERMANOR I D'FIRMACIÓ CATALANA.

L'ESTATUT, NO ÉS OBRA NI PATRIMONI DE CAP PARTIT, ESTAMENT, NI CLASSE. ÉS L'ESTATUT DE TOTS ELS CATALANS.

PER CATALUNYA REDIMIDA: VOTEU-LU!

Joan Nadal. — Climent Rodas. — Emili Mestres. — Artur Roig. — Josep Creus. — Narcís Font. — Joaquim Vidal. — Camil Esteva. — Enric Peraferrer. — Josep Calvet. — Josep Riusach. — Joan Bou. — Vicens Raurich. — Pere Capdevila. — Casimir Carreras. — Benet Sans. — Joan Torras. — Joaquim Masgrau. — Pere Joanola. — Emili Cantal. — Francesc Barnés. — Ramon Bellver. — Sebastià Gispert. — Domènec Pascual. — Baldiri Masó. — Francesc Capdevila. — Martí Bancells. — Josep Roca. — Camil Utrindós. — Artur Jovanet. — Marià Calvet. — Joaquim Matas. — Joan Sauri Vilà. — Grau Coris. — Balbi Ballmajor. — Joan Cabarrocas. — Narcís Coris. — Rafel Poch. — Miquel Coll. — Benet Collell. — Francesc Capdevila Sauri. — Joan Espinet. — Fermi Nobé. — Josep Brunet. — Ricard Casademont.

Penseu que aquesta hora que sona per Catalunya amb l'Estatut, és la que fa segles sospiràvem i que tantes angoixes i tantes sofrances havia costat. - FRANCESC MACIA.

PORTIC

Després del bon acolliment del nº 0, tornem a sortir una altra vegada, amb un contingut que no és pas, ni molt menys, el que voldríem aconseguir. Estem intentant que el nucli del Butlletí estigui format per temes, directa o indirectament, relacionats amb el poble i, amb aquesta idea, hem posat una secció de temes locals, una d'ecologia local (en la que tantes coses hi ha per a dir) i una altra de "successos", on fem paròdia d'algun fet curiós que ha succeït al nostre poble i que pregariem ningú s'hi molestés, doncs no és aquesta la nostra intenció.

A la portada reproduïm un document històric, potser desconegut per a la majoria de llagosterencs. Es tracta de l'interessant manifest que es va fer públic a la nostra vila amb motiu del referèndum per l'Estatut que seria aprovat l'any 1932. En ell és curiós observar l'eufòria catalanista que es respirava en aquella època i que, posteriors esdeveniments van truncar.

Avui que, més o menys, hem recuperat les nostres institucions autònòmiques, creiem necessari reflectir un fet del nostre passat que ens mostra la Llagostera compromesa d'ahir.

SUMARI

- Portic.
- Plana de gresca.
- Catalunya 1932-1980.
- 4 eleccions a Llagostera.
- Successos.
- Ple de l'Ajuntament.
- Pressupost. Despeses. Ingressos.
- Acudits d'en Ramon.
- Problemàtica ecològica:
 - .La font d'en Carriça.
 - .L'energia atòmica.
- Pàgines infantils.
- Temes locals:
 - .Scalèxtric.
 - .Dibuix infantil.
 - .Setmana Santa.
 - .Portaveu dels lectors.
- Col.laboracions:
 - .Las grandes palabras.
 - .Un mundo feliz.
 - .Ironies de la vida.

NOTES

El col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors, ni es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Llagostera, Abril de 1.980
"Butlletí d'informació local"
Nº 1.

Dirigit pel:

Col·lectiu de Redacció.

Editat per:

L'Associació de Veïns.

Apartat 54 -LLAGOSTERA-

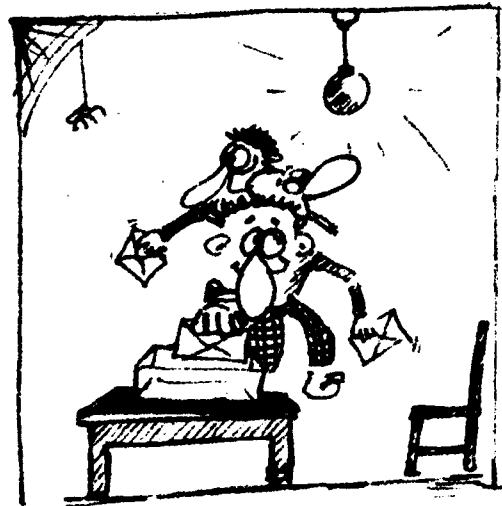
ABANS D'EXERCER EL VOTO,
LA PROPAGANDA ENS HA ESCALFAT EL COCU.

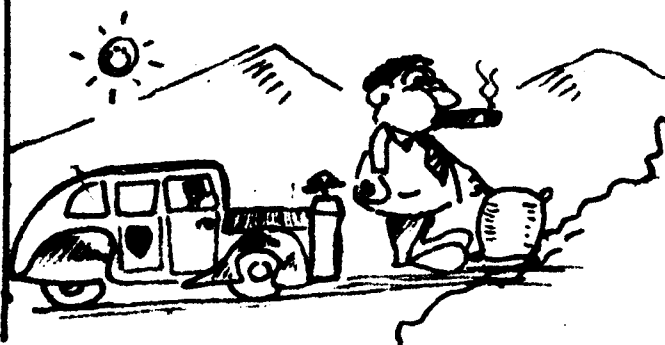
I ALS QUE NO EL TENEN PROU CALENT,
JA ELS HI ESCALFA ALTRA GENT.

A FÍ DE TOCARNOS LA MORAL,
SUÀREZ TROBA LA IDEA GENIAL.

DIEM QUE LA POLÍTICA ÉS UN ENGANY,
PERÒ A VOTAR ANEM CADA ANY.

ELS PROBLEMES S'HAN ACABAT,
I LES CLASSES S'HAN IGUALAT.....

CATALUNYA

1.932 - 1.980

En els darrers mesos, i sobre tot en voltant de l'aprovació de l'Estatut, molta gent, polítics i escriptors, s'ha entretingut en fer comparances entre els dos textos legals moderns que han regit la nostra autonomia, per tal de extreure'n conclusions sobre el valor històric de l'actual situació. També, després de les eleccions i del tomb profund experimentat per l'electorat, s'ha comparat de nou amb les eleccions municipals de 1931, en que les forces nacionalistes -i més concretament Esquerra Republicana- s'en dugueren la majoria dels vots.

Totes aquestes comparances estan molt bé, però no serveixen per massa més que per fer retòrica política. El que em sembla interessant per entendre l'actual situació política i les seves possibilitats futures és comparar la Catalunya de 1932 amb la Catalunya de 1980. L'autonomia del 32 anà acompanyada d'un procés de catalanització que abastava la pràctica totalitat dels mitjans de comunicació al·leshores existents, posà peu a l'escola amb més facilitats que no pas ara i, a l'Universitat fou un model de recuperació i exigència sense conflictes. -De què ha anat acompanyada la autonomia actual? Dos diaris en català -i només un a Barcelona-; la ràdio i la televisió sense fer, salvat el cas de Ràdio 4 i d'alguna ràdio comarcal, cap esforç de cara a la total normalització; l'escola, quan n'hi ha, arrancant amb penes i treballs unes poques hores setmanals en català, si és que hi ha mestre que en sàpiga; finalment, la Universitat, el lloc on es cou el saber, la ciència i totes aquestes coses, el lloc per tant a on la catalanització adquireix una funció més simbòlica, envaïda per una polèmica de baixa estofa i gens intel·lectual, malgrat que el ministre del ram hi prengui partit, tot plegat per que no volen reconèixer el nostre dret a fer-nos escoltar en català. Ni tan sols aquesta obligatorietat, ben minça la d'apendre a entendre'ns, ens volen reconèixer.

Per això, ara que han guanyat les forces nacionalistes o que s'ho fan dir, ens cal veure que faran en torn a aquests problemes. Ja se sap que n'hi ha molts més, com ara la crisi econòmica, l'atur, etc., però amb el tema de la catalanització el que ens hi juguem és Catalunya mateixa, la nostra llengua, la nostra cultura. Ara cal veure qui és realment nacionalista, i això cal veure-ho des dels Ajuntaments fins a la Generalitat.

Lluís Bassets

4 ELECCIONS A LLAGOSTERA

15 JUNY 77

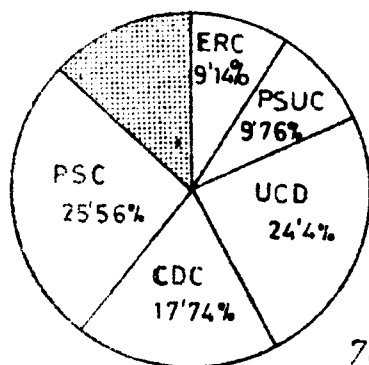
totals

LEGISLATIVES

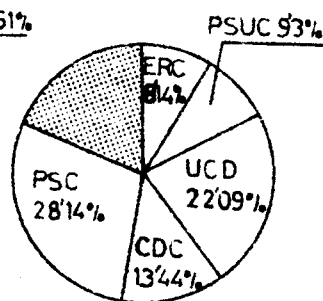
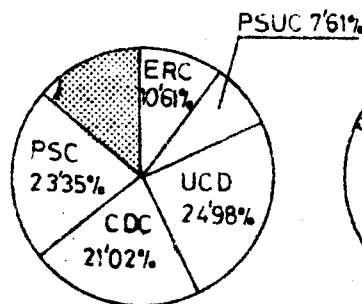
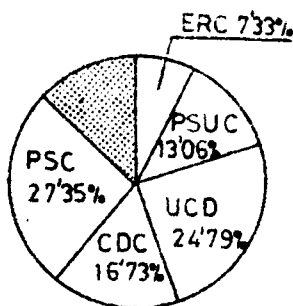
1ª secció

2ª secció

3ª secció

76'09% del cens

1 MARÇ 79

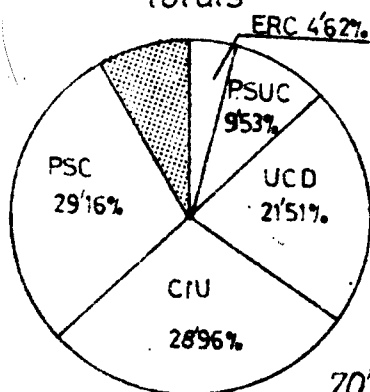
totals

LEGISLATIVES

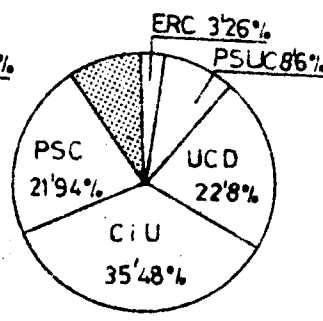
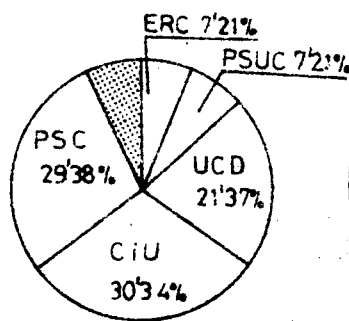
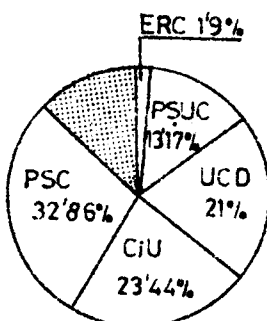
1ª secció

2ª secció

3ª secció

70'50% del cens

20 MARÇ 80

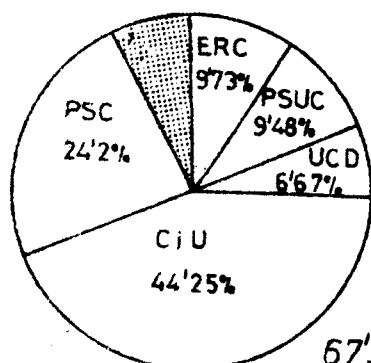
totals

PARLAMENT

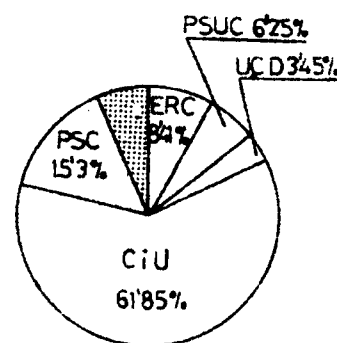
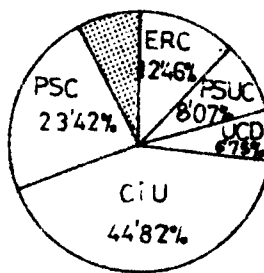
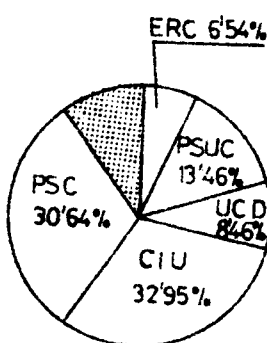
1ª secció

2ª secció

3ª secció

67'31% del cens

3 ABRIL 79

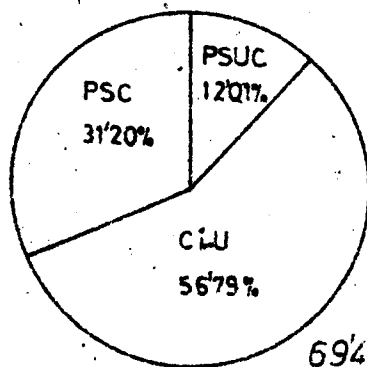
totals

MUNICIPALS

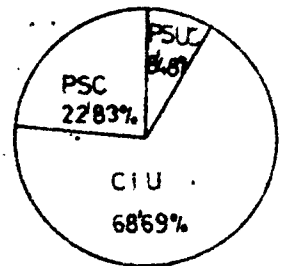
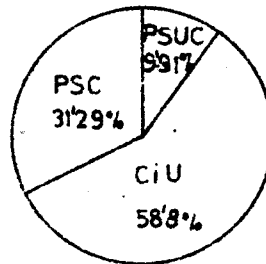
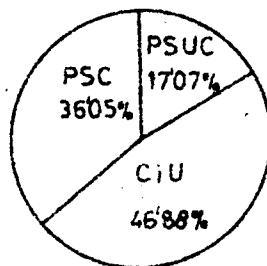
1ª secció

2ª secció

3ª secció

69'41% del cens

La relació dels carrers que comprenen les diverses seccions és:

Secció 1ª

Bajada Galdas, Camprodon, Cantallops, Costa Brava, Frio, Gabarres, Gànix, Gerona, Hospital, J. Antonio, Lacustaria, León I, Marina, Mayanas, Mayor, Olivereta Navas, Panades, Paz, Pl. 18 Julio, Pl. Mercado, Procesión, Puig del General, R. Casademont, S. Feliu, Sta. Ana, Trav. S. Feliu, Zaragoza, San Pedro, Bajada Costa.

Secció 2ª

Almogavara, Alvarez, Balilén, Barcelona, Calderers, Calvo Sotelo, Colón, Coma, Concepción, Constancia, Cruz, Doncellas, Estrellas, Fivaller, Generalísimo, Gral. Mola, Glorieta, Jaime I, Libefación, Leibre, Mas Sach, Nueva, Onésimo Redondo, Pº Romeu, Pº Tomas Boada, Pº Victoria, Pl. Barceloneta, Pl. España, Pl. Campmany, Pocafarina, Rafael Más, Rosal, S. Felipe Neri, Sol, Urb. Raset, Wilfredo, Albertí, Gerona (impares).

Secció 3ª

Veinats: Bruguera, Cantallops, Creu de Serre, Gànix, Gayà, Lobatera, Matas, Panades, Pocafarina, S. Llorenç, C. Camprodon, Carrilet, Tossa, Canalejas.

L'objectiu d'aquest treball es poder veure l'evolució del vot dels electors del nostre poble des de les primeres eleccions d'aquesta nova etapa democràtica (15 de Juny del 1977) fins a aquestes últimes del Parlament de Catalunya.

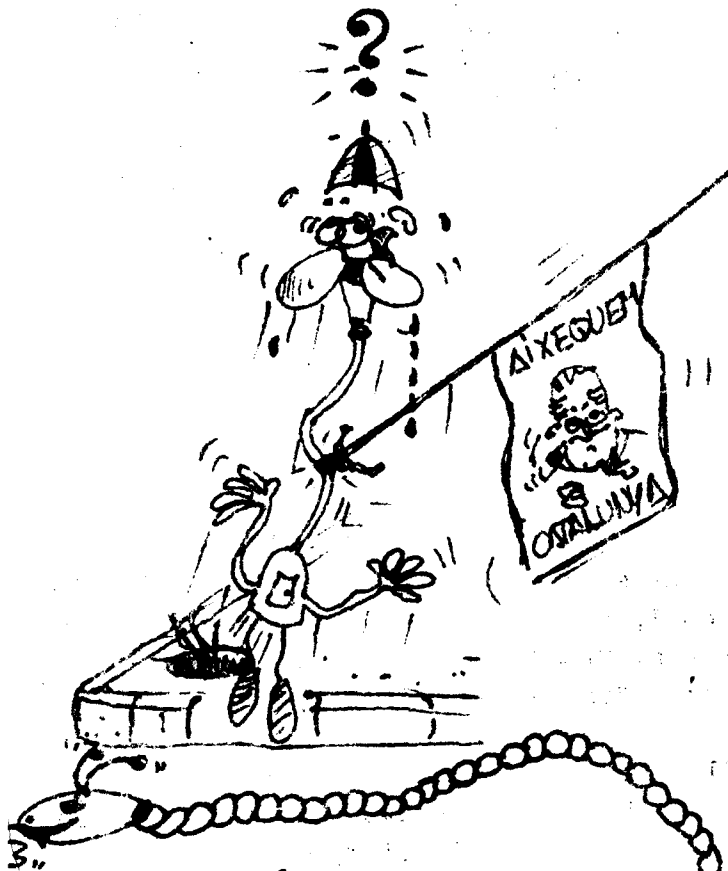
En els gràfics que hem fet hi hem posat els partits majoritaris, doncs els altres a més de que han obtingut molt poca vots, tot sovint han canviat de nom o de coalició. La suma d'aquests està representada en els gràfics per la zona puntejada.

Ens ha semblat interessant posar els resultats totals del poble i els parcials de cada secció, per a poder comparar el vot a les diferents zones del municipi.

Cal dir que el tant per cent indicat a sota dels resultats de cada confrontació és el dels vots vàlids sense contabilitzar els nuls o en blanc.

De tot això s'en poden treure moltes i diferents conclusions, però preferim que a la vista dels gràfics cadascun en tregui les seves. Nosaltres hem reflectit, només, la realitat.

PLANA DE SUCESSOS

-La televisió i els diferents mitjans de comunicació donen compte de la ràpida proliferació de la violència, i no solament a nivell d'Estat, també a la nostra vila passen aquests casos lamentables.

-Ens han informat d'un succeís fins i tot divertit. Un Sr.-li direm "Fiti"-degut a la seva desfermada afició pel maneig ràpid del volant, corria esbojarrat pels carrers de la nostra vila. Fins que un veí li va dir el perill que suposava per la gent; en "Fiti" sense fer-li cas el va engegar. Això va fer enfadar tant el veí que es va voler venjar d'ell.

D'aquesta manera li deixava el cotxe davant de la seva porta per obstruir-li el pas. De tant en tant es trobava amb la roda reventada, fins que un dia la seva dona va veure que el culpable era en "Fiti"; al moment es posaren a crits fins que va arribar el marit, que amb un gros bastó a la mà, li va donar tal garrotada que el va deixar estès com un bacallà. Això és una de les versions que se sent d'aquesta petita història de violència, deguda al típic xafardeig dels pobles petits, i que va acabar amb un senyor veient estrelles i angelets tocant l'arpa al seu voltant.

L'altre dia, contemplant l'eufòria i l'ambient del poble que portaven les eleccions amb els cartells, pancartes i tota mena d'objectes estranys i originals, vam veure una farola de la Plaça per terra. -Caram -vam pensar, que és estrany? -no deu pas ésser perquè la gent es fixi més amb la propaganda que hi ha penjada? -No, al moment ens vam adonar que era aquella, que ja feia uns quants dies estava inclinada al caure havia trencat l'aparença d'enveja que tenia la Plaça.

Ens vam acostar per veure-ho millor i... Quina sorpresa !!! Un dels cartells deia -Aixequem Catalunya !!!.

"-Ja és curiós, que per aixecar Catalunya ens fotin per terra les faroles" -digué "Quina Catalunya més alta i més fosca qu tindrem". Però no era això. Resulta que la farola un cotxe li havia donat un cop quan ja estava a punt de caure, va acabar la seva vida servint per última vegada a Poder Català.

Esperem que arribi una nova generació de faroles, més conscients que aquesta però no es deixin lligar una corda al coll."

EL PLE DE L' AJUNTAMENT

El dia 28 de Març va tenir lloc a l'Ajuntament la celebració de dos plens extraordinaris, un darrera l'altre.

La sessió va començar un quart tard degut al retràs de dos consellers de la majoria. Això va provocar que un regidor de l'oposició fes constar en acta la seva protesta. Tanmateix va protestar perquè li semblava que en aquest ple s'hauria de tractar l'assumpte que va quedar sobre la taula en l'anterior (Hospital), però el Secretari va aclarir que s'havia de deixar per la propera reunió en ple ordinari. A continuació es va llegir el projecte de pressupost per a aquest any, elaborat per la comissió d'Hisenda.

Les objeccions que hi presentà l'oposició va ser que per un costat no es parlava del possible sou dels regidors i per l'altre, els hi semblava que es destinaven molts diners per a la piscina i esports en general, quan el pressupost de Cultura era més petit, i més quan en el mateix no hi figuraven els terrenys de darrera l'escola, que irreversiblement es tenen que adquirir per una futura -inmediata- ampliació. -La majoria considerarà que els consellers no tenien perquè cobrar sous. En quan a la piscina, els hi va semblar que era tant important i necessària com els terrenys, i que no es podia fer tot alhora..... Al final es va aprovar el projecte per 7 vots contra 4.

Seguidament va començar el segon ple extraordinari.

El primer punt va ser el projecte de distribució dels baixos de l'Hospital per a utilitzar-los com a dispensari mèdic de la Seguretat Social. S'aprovà per unanimitat.

El segon tema era l'adjudicació per concurs subhasta de la elaboració de les Normes Subsidiàries. El temps per a treballar-hi serà d'onze mesos, i els diners a pagar per l'Ajuntament (si es que la Generalitat en paga un 50%..) seran de vuit a noucentes mil pessetes, amb possibilitats d'una reducció d'un 20% car es podran fer servir materials que ja disposa l'Ajuntament.

A continuació s'acordà que els mesos en que el dia que toca fer ple (primer divendres de cada mes) sigui festiu, aquest es traslladarà al dimecres següent. També es modifica l'hora de començar, establint-la a partir del pro per a les 22 hores.

Per últim i fora de l'ordre del dia, es llegiren els pressupostos de tres contractistes locals per a acondicionar els baixos de l'Hospital com a dispensari; i es va donar un vot de confiança al tinent d'alcalde perquè elegís el que pogués fer-ho més ràpidament, doncs econòmicament hi havia molta semblança.

PLE ORDINARI, DIMECRES 9 D'ABRIL 1.980

Aquest ple va ésser un dels mes curts d'ençà l'entrada del nou Consistori, tant pels temes tractats com pels debats i comentaris que van ocasionar.

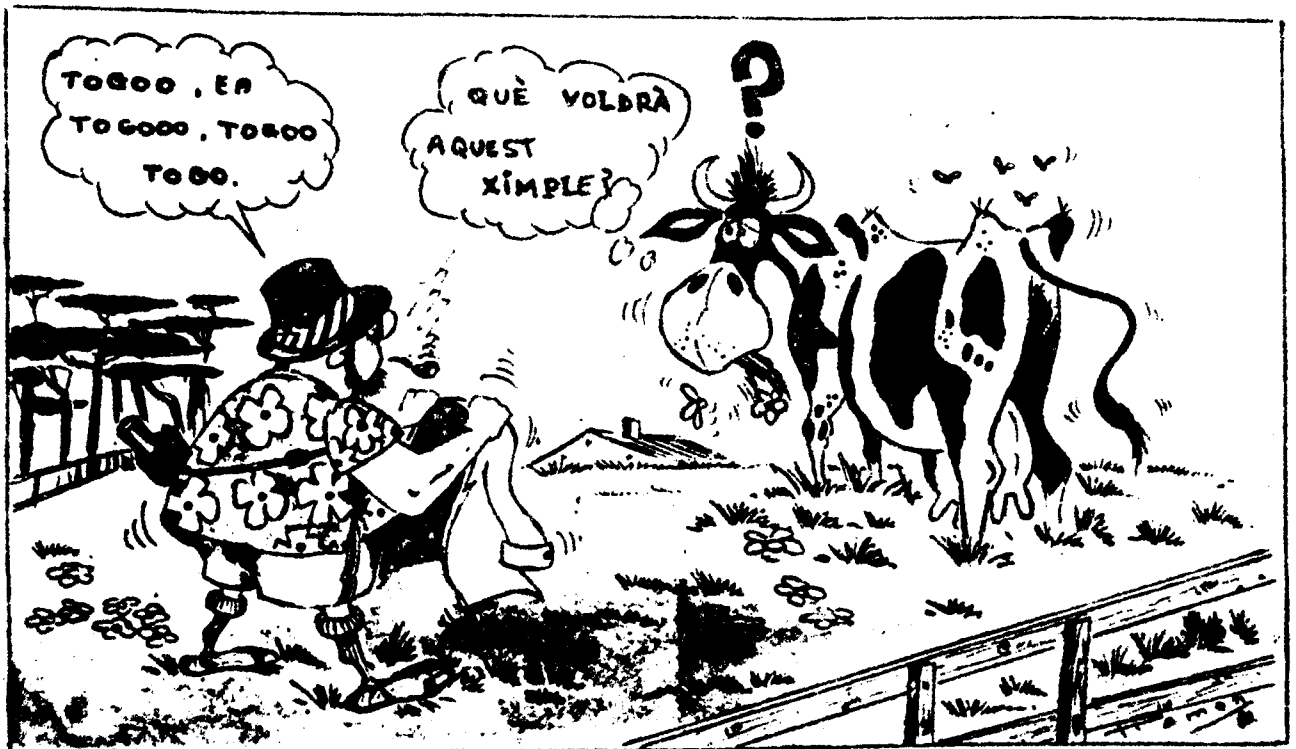
El primer punt, una vegada més, l'Hospital, i les diferents postures que sobre el mateix adopten els regidors. No es va arribar a cap acord i es deixà novament sobre la taula, doncs la Junta del Hospital ha fet un informe sobre el tema -que encara no és a l'Ajuntament- i la majoria considerarà que era millor esperar que aquest arribés a l'Ajuntament per poder pendre, aleshores, una postura concreta, a la vegada que ratificava la confiança amb els dos consellers de la majoria que formen part de la mateixa.

Seguidament es llegiren diferents cartes d'organismes oficials, així com un dictamen de la Comissió d'Hisenda informant favorablement per deixar les tarifes urbanístiques igual com estaven.

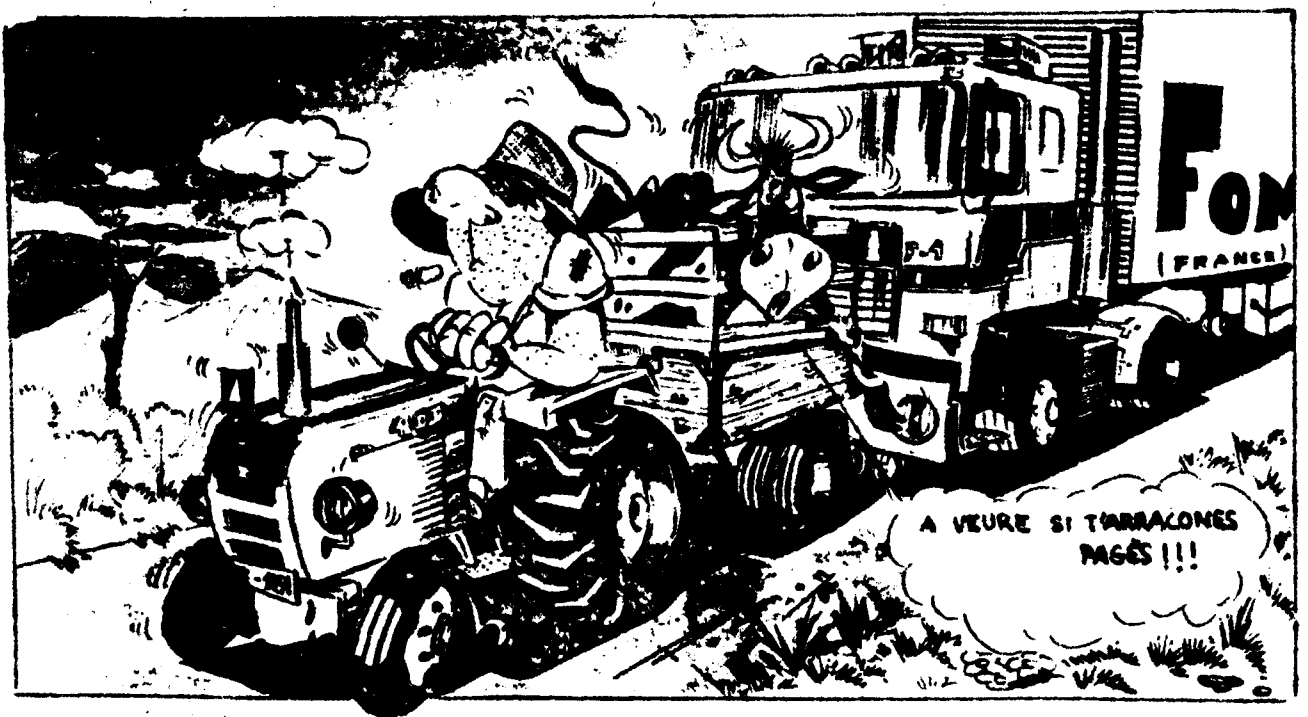
Al final un prec de la regidora M^a.Serra demanant el perquè es van donar vint mil pessetes per la processó quan era una iniciativa en la que no hi participava molta part del poble. Es contestada pel regidor Codina -que feia les funcions de batlle acctal.- diguent que es va adoptar aquest criteri, perquè hi havien uns senyors que treballaven per fer una processó desinteressadament, i per tant van considerar oportú que poguessin anar a fer un sopar.

Degut a la importància que oreiem té, en les pàgines següents fem un detall del pressupost municipal per aquest any, especifican ingressos i despeses.

ACUDITS D'EN RAMON

aquestes vaques...!?

PROBLEMÀTICA ECOLÒGICA

La problemàtica del fet ecològic-energètic-nuclear, per l'evident importància que té, ha d'arribar a interessar i preocupar a tothom. -Interessar perquè, amb l'excusa de la manca de medis energètics (primer el carbó, després la gasolina, ara les centrals nuclears i a la "crisi" (aquesta paraula que ho justifica tot (?)) les multinacionals s'han convertit en les autèntiques mestresses de la política mundial, i no parlem ja de l'aspecte econòmic.

Ens ha de preocupar, perquè amb l'avenç de la ciència (?) podem dir que el món és un "barril de pólvora" a punt d'esclatar i que, la degradació del medi ambient, dels boscos, de la contaminació del riu, de tota la natura en sí, es progressiva i constant.

Mensualment, mirarem d'informar i tractar (amb la col·laboració d'algun especialista) diferents temes ecològics, i alhora per confirmar els nostres temors, ressenyar algun dels molts indrets del nostre paísatge, que hagi sofert el deteriorament d'això que anomenem "progrés".

La Font d'en Garriga situada prop de l'ermita de Santa Cecília, al marge de la riera del mateix nom, ben segur que ha estat visitada per molts de nosaltres, fins i tot hi haurem passat algun dia fent un esmorzar amb botifarres al caliu i una arengada, o un bon dinar amb carn a la brassa..... i passar l'estona sentats vora la taula de la roda de molí partida (que diuen ho fou durant la guerra), gaudint del paisatge, o estirats a l'herba, o pescant a la riera, anant a buscar castanyes, anant de cacera.....

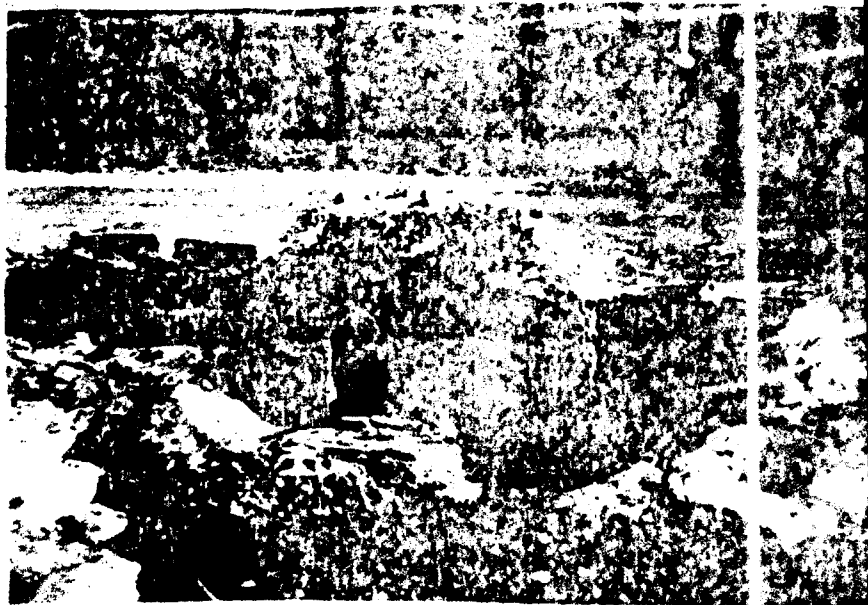
Sembla que la font inicial havia estat situada un tros més avall, al quedar eixugada es va fer aquesta nova a l'any 1882, i curiosament a sobre, s'hi va fer un plànol de la pujada al Monestir de Montserrat. Ara, amb l'erosió del temps i un camí que practicament hi passa per sobre (bé ho saben els companys del G.E.Bell-Matí que tantes vegades l'han netejada) ja gairabé no es coneix.

Aquest camí, eixample del antic, comença a l'urbanització de San Carbonell, l'única legal del terme de Caldes. Resulta però, que darrera aquesta n'hi ha una altra, que arriba dalt la capella, on impera molt el "barraquisme" que tan bé coneixem del "nostre gran surtit d'urbanitzacions", i que segueix més enllà de la riera, a on s'han obert vials arran i arreu fins prop el "Mas Llop".

També al llarg del camí de la carretera a l'església, hi ha una tela metàl·lica que recorda a un galliner.....

És irreparable? -Voldria creure que no, però la Font d'en Garriga, ja mai tornarà a ésser aquell paisatge agrest, tranquil, insòlit..... -Podem dir un altre paradís perdut.

j.v.b.

Fotografia FONT D'EN GARRIGA

L'ENERGIA ATÒMICA

Són uns granets diminuts. En un centímetre, en caben 100 milions un darrera l'altre. Tots els materials innosaltres mateixos estem fets de miríades d'aquests grans, que units de diversa forma componen la gran varietat de l'univers. Són com petits sistemes planetaris, amb un nucli central i petits corpuscles voltant al seu entorn. Són els àtoms: el gran repte del nostre temps.

Un dels més importants secrets que la ciència ha extret de la matèria és que en certes condicions poden "esvair-se'n" petites quantitats i transformar-se en grans quantitats d'energia. Einstein, que no posà mai els peus en un laboratori, ho va predir fent esgargots en un paper, amb la mateixa facilitat amb que podria haver inventat un crucigrama. Més tard una bona colla de científics ho comprovaren experimentalment i posaren a punt enginyers per a fer us d'aquesta nova font d'energia. Se'n digué energia atòmica perquè els fenòmens es desenvolupen en el si dels àtoms: en el seu nucli.

La seva fabulosa potencialitat pot quedar palesa en uns nombres molt senzills. Un gram de matèria que es transformi, dóna tanta energia com la que es pot obtenir de cremar 2000 tonelades de carbó del bo.

Tot i que en teoria qualsevol matèria és apte per a ser transformada en energia, a la pràctica només s'han desenvolupat dos procediments que ho fan possible: la fissió de certs metalls pesats com l'urani, el plutoni i algun altre, i la fusió de materials lleugers com l'hidrogen. Històricament el primer procés es feu "popular" quan l'explosió de les bombes atòmiques d'Hiroshima a Nagasaki i el segon, també quan es feu petar la primera bomba d'hidrogen a l'atoló de Bikini, al mig del Pacífic, que quedà gravat en la memòria popular perquè donà nom als escandalosos banyadors de dues peces que llavors començaven a usar les dones. Però aquell illot quedà molt més nu...

D'aquests dos processos només la fissió ha pogut ser domesticada i aplicada a finalitats no directament bèl·liques. Es aquest el que explicarem breument.

En essència, la fissió és el fenomen que es produeix quan el nucli d'un àtom pesat com el d'urani, és "bombardejat" amb una petita partícula de les que constitueixen el nucli dels àtoms, que anomenem neutró. La conseqüència de l'impacte és que el nucli es parteix en dos trossos i petits fragments constituïts essencialment per més neutrons. En aquest trencament s'han de destacar certes peculiaritats:

a) Una petita part de la matèria del nucli desapareix i en el seu lloc apareix una gran quantitat d'energia en la relació que abans explicàvem. Aquesta energia fonamentalment s'obté en forma de calor.

b) Els neutrons que surten disparats d'aquest primer impacte, xoquen contra altres nuclis d'urani, repetint-se el procés. Cal observar que com que d'un nucli que es trenca surten dos o tres neutrons, a cada etapa el procés es multiplica. D'això s'en diu reacció en cadena,

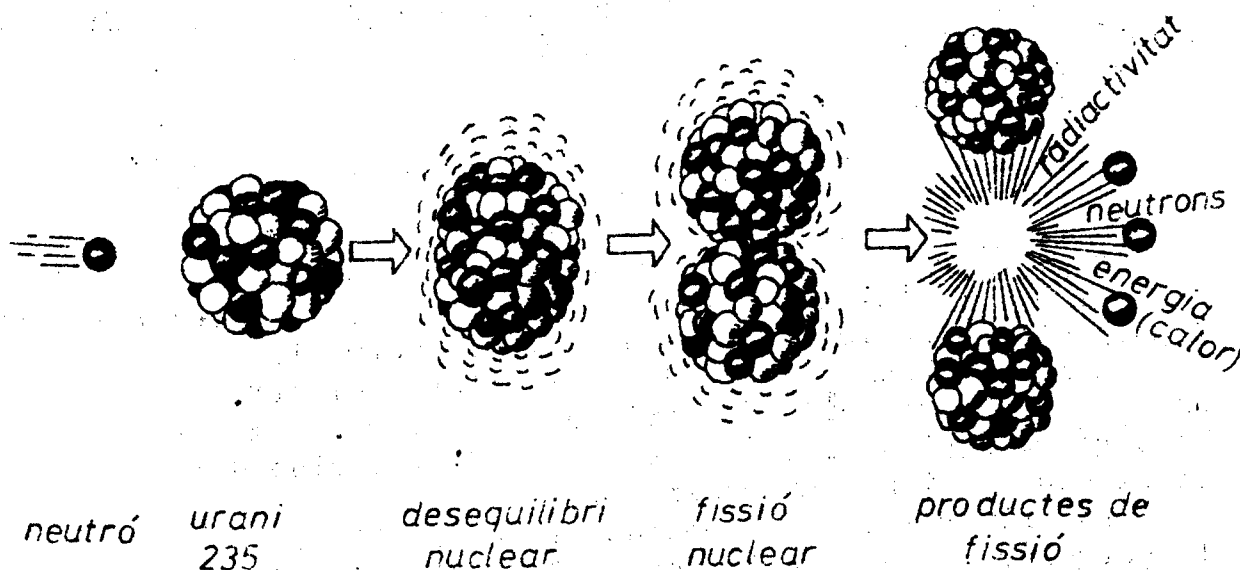
c) Els fragments grossos que resulten de cada escissió són altament radioactius.

d) El temps que transcorre entre cada etapa de la reacció en cadena és molt petit. Es a dir que la totalitat de la fissió de l'urani es pot realitzar pràcticament en un instant. Quan això es

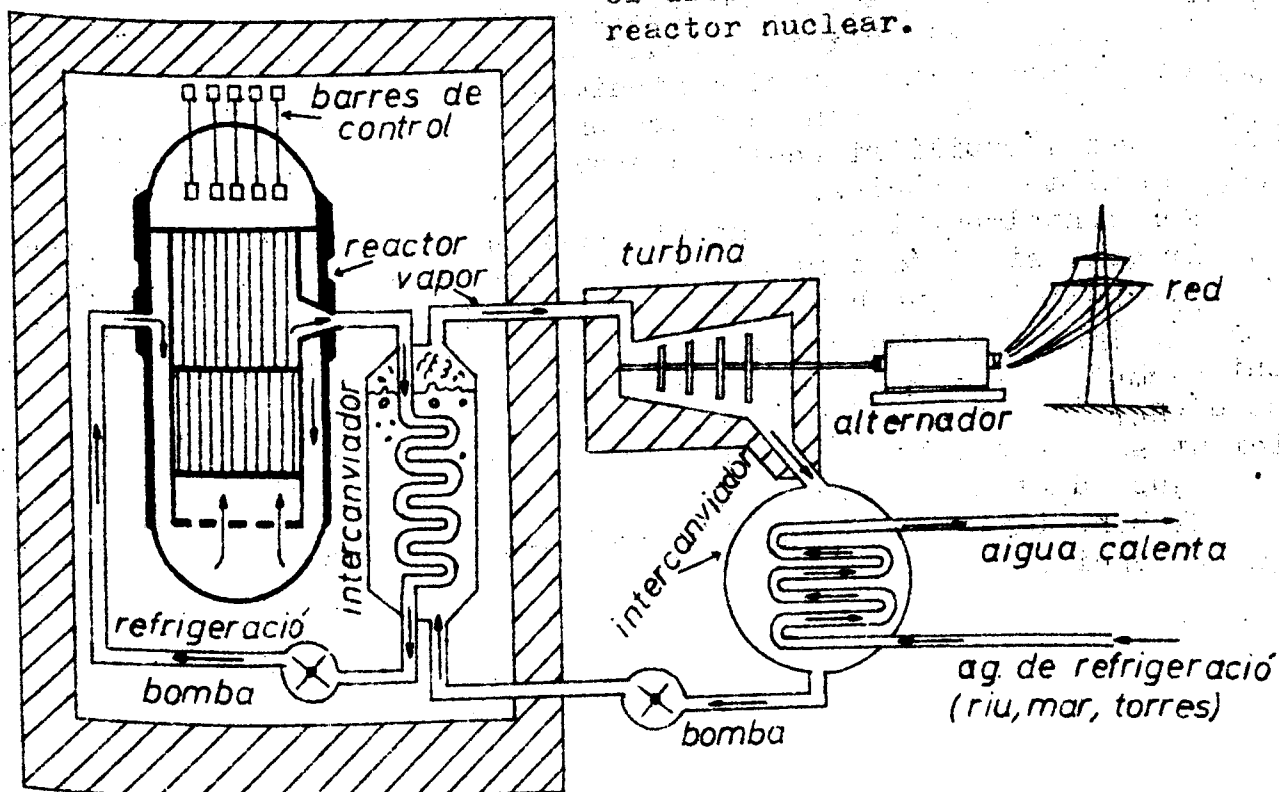
(continua)

fa realment així, l'alliberament de calor i materials radiactius es brusc i enorme, i l'enginy que realitza això és l'anomenada bomba atòmica, d'enorme capacitat destructiva en el moment de la seva explosió, i d'efectes de llarg abast en l'espai i el temps degut a que els materials radiactius s'on transportats pels vents i les pluges a punts molt llunyans del de l'explosió i els seus efectes són molt persistents.

FISSIÓ NUCLEAR DE L'URANI 235

El problema plantejat per aquesta modalitat d'obtenció d'energia és com aprofitar-la. I en principi, la idea base és la d'evitar el creixement exponencial de les emissions nuclears, i mantenir-les a un ritme bàsic i constant. Donat que el ritme d'aquestes depèn dels neutrons alliberats en les fissions anteriors, cal en definitiva controlar la quantitat de "projectils" que estiguin en disposició d'impactar contra els nuclis. La forma més habitual de realitzar-ho és el dispositiu anomenat pila atòmica, o reactor nuclear.

(continúa)

En essència, un reactor és un recinte en el que s'hi disposen les barres d'urani semergides en un líquid de refrigeració que és el que extreu el calor produït per a dur-lo a un generador de vapor d'aigua. En el recinte hi ha barres d'un altre material capaç d'absorbir els neutrons sense fisionar, de forma que introduint més o menys aquestes barres s'obté un flux més o menys gran de neutrons i per tant es pot controlar el ritme de la reacció en cadena.

Tot aquest conjunt, està protegit per grans blocs de formigó, que fa de pantalla per a evitar que les radiacions dels fragments produïts escapin al exterior. Així doncs, en esquema un reactor nuclear té quatre elements:

- les barres d'urani o combustible
- l'aigua a pressió o altre líquid de refrigeració per a evaporar i aprofitar el calor generat.
- les barres de control del ritme del procés.
- el blindatge protector de les radiacions

El calor així generat es transforma a l'exterior per a aprofitar-lo com en qualsevol forma de carbó o petroli.

Quins problemes planteja un reactor nuclear?. En teoria cap: és un sistema d'obtenció d'energia com un altre. A la pràctica, molts. No parlaré aquí de les avaries o accidents, sino dels que planteja en el seu funcionament ordinari.

En primer lloc: la dependència energètica. Molt més acusada que la petrolera, doncs molts pocs països del món són capaços de fabricar els reactors i els combustibles. Aquest aspecte ens posa directament en mans de les grans potències, que en qualsevol moment poden usar l'urani com a instrument de pressió política.

Després, les fugues radioactives ordinàries, que a través dels blindatges emergeixen a l'exterior en petites quantitats.

També, l'emmagatzemament, transport i reprocessament dels residus que en quantitats creixents constitueixen un problema per a la seguretat pública nostra i de les properes generacions, doncs triguen centenars d'anys a disminuir sensiblement la seva activitat.

La contaminació tèrmica, fruit dels grans volums d'aigua de refrigeració necessaris per al manteniment de la central. Les temperatures del riu o de la zona costera on es llença l'aigua de refrigeració alteren l'equilibri ecològic provocant la desaparició i/o substitució de moltes espècies.

Fonamentalment i per a no allargar un tema que és molt extens, cal dir que, si bé és cert que cal buscar substitutius al petroli l'impuls polític que han rebut les investigacions nuclears ha estat molt més important que el que han rebut altres fonts d'energia igualment prometedores. És que no cal oblidar que de les diverses formes d'energia, la atòmica és la que permet un control polític més eficient entre els països i dintre els mateixos països, a l'ensens que és la que admet més aplicacions de tipus militar.

El benestar de la població, creieu-me, ha comptat molt poc en aquesta opció.

Estem satisfets de la vostra col·laboració, i vos donem les gràcies. ANIMS!!!
Per què tots hi poguem participar anem canviant cada mes el tema, a fi de que també hi surti el que a tu més t'agrada i millor et quedi.

Aquest mes han estat les poesies.

EL DIARI

M'en recordo d'aquell diari
que a la meua infantesa
llegíem a les nits fredes
vora la calor d'un gran foc.

M'en recordo de les lletres,
negres i ben centrades
que sota la llum d'una espelma
balluguejaven.

M'en recordo d'aquelles contes
que feien triomfar la justícia
i condemnaven al mal
i m'en recordo del meu pare que em deia:
Fill meu, pren-ne exemple
si vols ser un home de profit.

Tambe m'en recordo d'aquelles recents
que entusiasmaraven a la nova mare
i d'aquelles dibuixes que feia el gran Guinot
des dels quals no en resta sinó un record.
Ja m'en recordo d'aquell diari.

Josep Virgili.
14 anys.

Així era ahir

Un prat immens s'estén com una meravellona alfombra persa verda, plena de boniques flors de tots colors i totes mides. A un recó s'hi aixeca un excel·lent turó com un forçut gegant de les llegendes, replè de verds roures i florits brucs.

Un rierol beix ràpidament per la seva falda aixemolant-se cada vegada més, fins arribar al mar, el tranquil i ple de vida MAR. Pel seu pas va regent els horts amb el seu encara que no ho sembli, meravellós olor a fens que abonen la terra...

Així era ahir!

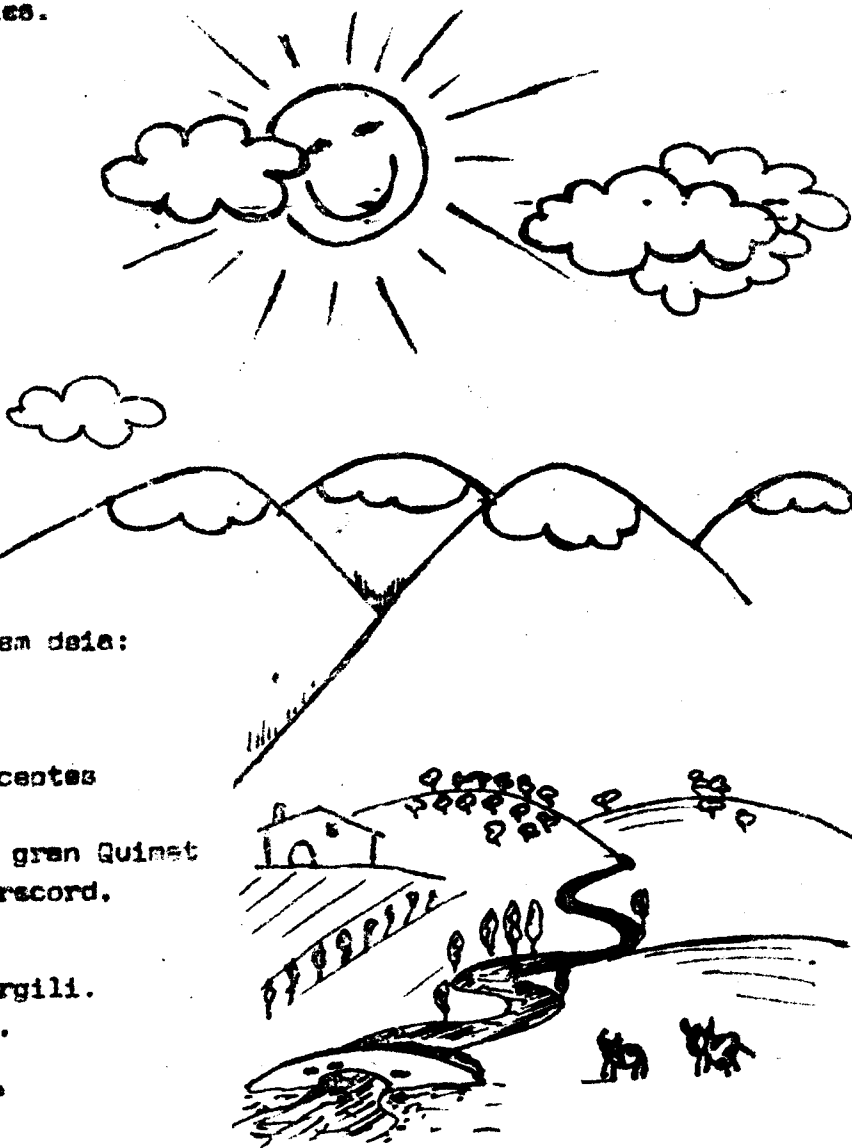
Del prat gairebé no en queda, i el poc que en queda està ple de pudenta brutícia, botelles, llaunes, paperines, papers... L'altre meitat que queda és una fastigosa Central Nuclear que ens deixarà a tots radioactius. El turó del recó qu'havia estat un gegant llegendari ha estat llauretat i s'hi han plantat eucaliptus que destrossen la maravellona terra. El riu arribava al mar, ara, sembla que arribi a Can Petrolí. Pel seu pas és embrutit per la humanitat que hi tira totes les seves deixalles, els antics horts s'han convertit amb alts i monstruosos edificis, que arriben ben bé al negre i enganyós fum dels cotxes i les fàbriques.

Així és avui!

COM SERA DEMÀ!!!

Ferran Fa.

12 anys

MAÑANA ¿QUIEN SABRA?

Yo nunca pude aprender
a escribir en un papel,
ni jamás pise una escuela
para aprender a leer.

Nunca tuve una libreta
ni un pupitre, ni un lugar,
ni jamás unos maestros;
la ignorancia fué mi pen.

QUIERO SER LA SONRISA
QUE ME DE LA LIBERTAD
Y APRENDER CON EL BARRO,
EL OLVIDO Y SUCIEDAD.
HOY SOY FELIZ;
MAÑANA, ¿QUIEN SABRA?

Os ocupareis de mi
cuando empiece a molestar,
cuando sea dura carga
para esta sociedad.

La calle me enseñará
a robar y a engañar;
diréis que la culpa es mía,
me marginaréis sin más.

M^{te} Lourdes Ramos,
14 anys.

SIGUES L'IUURE

Si alguna vegada has vist
un gran veler creuant el mar
i la mirada has dirigit
a tot el seu voltant
hauràs sentit de debó
la paraula llibertat.

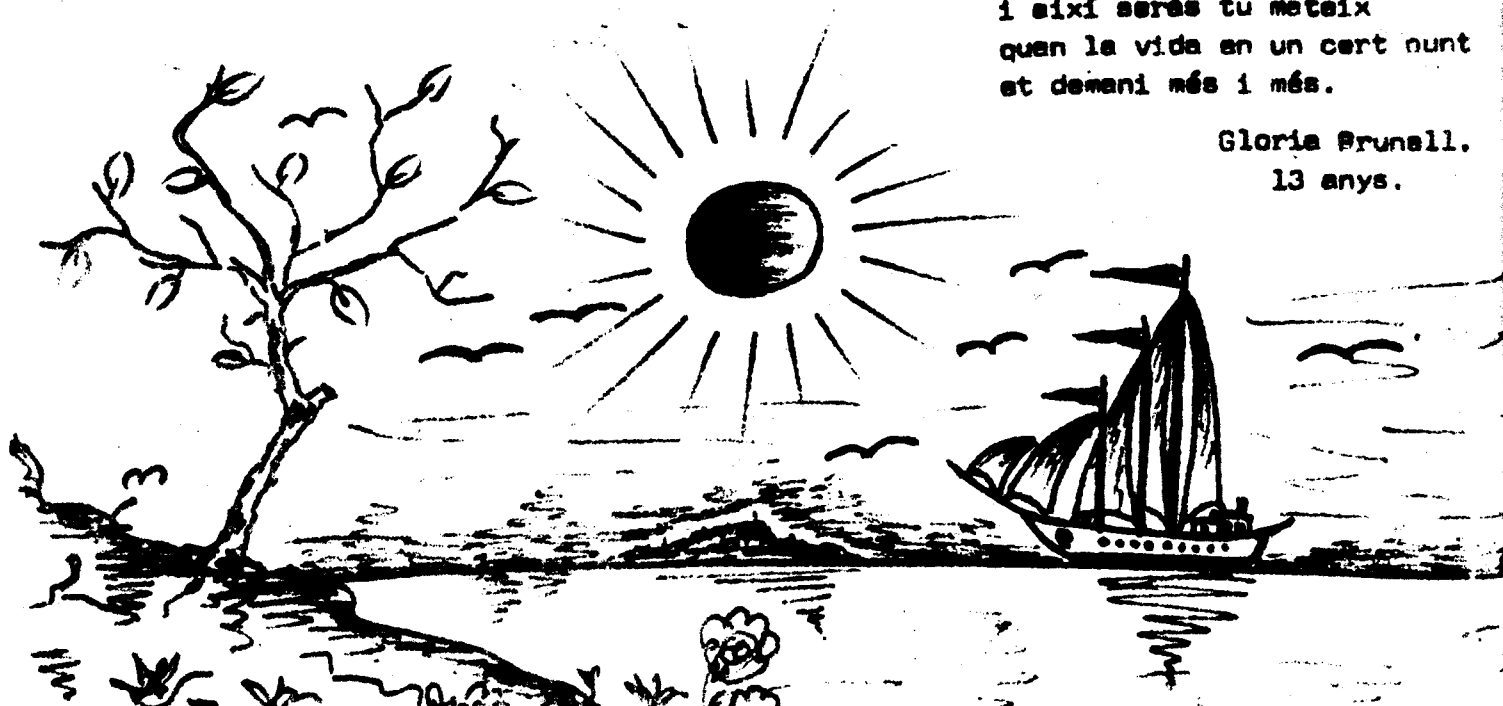
Si en hores de gran neguit
al cel la mirada has alçat
i volant un ocell has vist
que l'aire anava surcant
el teu cor haure sentit
d'alegria tremolar.

Si quan surten les estrelles
declarant que ja és de nit
el teu cor no guarda penes
que durant el dia hagis sentit
no et preocupis i pensa
que no hi ha ningú tan ric.

Si en la foscor de la nit
et sens sol de veritat
i unes cadenes pots sentir
que lentament es van trencant
pensa que en un lloc del món
algú s'ha pogut superar.

No sentis mai el dolor
que et faren sentir els demás
deixa que opini el teu cor
i així seràs tu mateix
quan la vida en un cert punt
et demani més i més.

Gloria Brunell,
13 anys.

TEMES LOCALS

En aquesta secció, intentarem posar una nota o petit comentari sobre els temes locals que més transcendència hagin tingut durant el mes o que, encara que no hagin succeït durant aquest període de temps, puguin interessar als lectors. Sabem per anticipat que ens en podem deixar alguns, o d'altres els podem tractar insuficientment, per això agrairíem que, si algú coneix fets o notícies que consideri se'n ha de fer menció, així ens ho comuniqui i, entre tots, podrem fer un bon resum de les coses que passen al poble.

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

SCALEXTRIC

Durant els dies 22 i 23 de març, es va celebrar en els locals del Pub L'Enrenou, la primera prova local de "Scalèxtric" per a aficionats.

Malgrat que el recinte on es van celebrar les proves no era el lloc adequat, doncs era petit i incòmode, va haver-hi un públic molt nombrós durant la competició en totes les eliminatòries.

Els guanyadors d'aquesta primera prova van ésser els següents:

1er. JOAN FONTCUBERTA.

2on. XAVIER GARCIA.

3er. PACO CORTÉS.

4art. ANTÒNIA MICALÓ.

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

CONCURS DE DIBUIX INFANTIL

La participació de 281 nens en el "Premi Homenatge a Josep Aiguabella" confirma l'èxit de l'homenatge celebrat el passat mes de desembre, quan el local del Cinema Llagosterenc quedà ple de gom a gom en l'acte dedicat al seu record. La idea de fer aquest concurs es va manifestar al finalitzar la vetllada i veure que sobraven diners i tanmateix perquè arribés als infants l'afecte i simpatia demostrats a un home autènticament popular.

El concurs es dividí en 5 categories, amb tema lliure i convocant a tots els nens a la Plaça.

Un jurat, format per artistes pintors aficionats de la vila, va decidir els guanyadors. Cal dir que tots els nens van tenir un obsequi, essencialment llibres o coses per pintar.

De 4 a 5 anys.

1er. Belén Comas.

2on. Patrícia Auladell.

3er. Jordi Parés.

De 6 a 7 anys.

1er. Marc Frigola.

2on. Núria Comas.

3er. Miquel Martínez.

De 8 a 9 anys.

1er. Xavier Castelló.

2on. Joan Pi.

3er. Margarida Codina.

De 10 a 11 anys.

1er. Vicens Martínez.

2on. August Lloveras.

3er. Jesús Cruz.

De 12 a 14 anys.

1er. Joan Company.

2on. Xavier Serrat.

3er. Jaume Coll.

Els dibuixos es van exposar a la Sala d'Actes de l'Ajuntament.

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-

2 JACOL 23MBT
(temes locals)

SETMANA SANTA

Com cada any el dia de Divendres Sant, va sortir la processó, fent el seu recorregut habitual per els carrers de la Vila, encara que enguany tots estaban plens de cotxes aparcats. Per part dels organitzadors s'ha intentat de fer-la més llúida, amb més "manaies", cavalls, i tornant fer sortir les "vestes", que feia molt de temps que no hi eren. La gent que la segueix, cada any va disminuint, en canvi la que es posa a les cantonades dels carrers per veure-la passar, sembla que augmenta i sobre tot foraster que fant cap de setmana a les urbanitzacions dels voltants.

El que cada any hi haïgi menys gent a la processó no és un fet local, doncs a tots els pobles que se'nt fant passa el mateix, la gent només va a veure-la com a cosa curiosa o tradicional, ja que les processons han perdut força la seva primitiva religiositat per passar a ser una cosa que es fa i es manté només per tradició.

Actualment la gent aprofita aquest dies de Setmana Santa per a reposar o fer un viatge, encara que els que van de viatge es troven que les processons les fan per les carreteres i autopistes am el cotxe.

PORTAVEU DELS LECTORS

LES MULTES, EL MUNICIPAL I ALTRES ASSUMPTES

Ja tenim municipal, hi ha carrers de direcció única i discos de prohibit aparcar, el municipal fa complir la llei i posa l'ordre.

Respectem les lleis, siguem civilitzats i responsables. Però escolti ¿no li sembla que ens podria deixar que poséssim el cotxe davant el nostre "vado" alhora de aixecar la porta del nostre garage?, ¿no podríem deixa'l un moment davant la porta per anar a donar i encarrec a la mare?, sempre que no fem nosa a ningú, està clar. Però és igual, la llei és la llei; la complirem.

Però escolti; vostè la compleix?. Està en el seu deure tenir favoritismes?. Perquè si és així, primer és el contribuent, el que li ha posat l'uniforme, i aquest som tots nosaltres; el poble. Si ens permet un consell, no tingui favoritismes pel poder, que aquest; avui hi és, dema no hi és. I si segueix així es quedara sense comissió.

Un altre consell, no obri els cotxes per tocar el clàxon de veritat, corren rumors de que no agrada gaire. I la Constitució defen la propietat privada.

Ara seguint amb els temes, un prec a l'Ajuntament: perquè no posen com a requisit indispensable i indisoluble per aconseguir qual sevol plaça, l'educació dels aspirants. Crec que els ciutadans s'ho mereixen i li asseguro que ho agraiem.

Per ultim un altre prec a l'Ajuntament. Com he apuntat en el primer punt hi ha una entrada d'aquesta població que és de sentit únic, està bé, redueix el perill, augmenta la seguretat del vianant ..., perfecte, si no fos perquè el pobre conductor es veu obligat a passar per llocs on hi deixa els neumàtics, els frens, els amortiguadors, i la paciència. Si us plau pel bé de tots, adcenteu-los primer.

"PACIÈNCIA NO EM DEIXIS"

LAS GRANDES PALABRAS

Un malogrado escritor de este país, José Vidal Cadellans, que obtuvo el premio Nadal en 1.964 con su novela "No era de los nuestros" y murió poco después a la edad de treinta años, me dijo por carta explicándome su posición dentro de lo que entonces se llamaba "movimiento de los jóvenes airados" inspirado fundamentalmente por el autor inglés Jhon Osborne: "Nos hemos dado cuenta de que todo cuanto se nos ha venido predicando como santo y bueno no es más que polvo y paja".- Para quienes en aquella época aun éramos jóvenes y veníamos quizá de una situación ilusionada, la actitud de aquel grupo intelectual fué el primer motivo de reflexión personal hacia la revisión de las convicciones adquiridas.

En efecto, grandes y sublimes palabras como Dios, La Patria, La Tradición, Los Valores Permanentes e Inmutables, etc. etc. han sido utilizadas frecuentemente por los grupos dominantes para servir de sostén y apoyo a su externo afán de supremacía, de poder y de dinero. El nacionalismo fascista de los años treinta, en actitud heroica y poética, movilizó el espíritu enfervorizado de millones de jóvenes que con la idea de Patria y Raza creían construir un Imperio milenario de héroes y santos cuando en realidad se trataba solamente de una nueva forma de defensa de los poderes establecidos frente a la amenaza posible de subversión que la gran crisis y el comunismo naciente podían representar. Aquí mismo se acuñaron hermosas consignas: "Por el Imperio hacia Dios", "por la Patria el Pan y la Justicia", "minoría inasequible al desaliento", "ni de derechas ni de izquierdas", "mitad monjes y mitad soldados", "por la revolución pendiente". El pobre Dionisio Ridruejo descubrió muy pronto, con el alma acongojada, que todo aquello no era más que el triste ropaje con que se adornó la vieja derecha española, cerril, incivilizada y dominante para perpetuar sus privilegios de siempre.

El nacionalismo burgués tiende a lo mismo por distintos caminos. Se trata de ilusionar a las masas en una tarea colectiva para extraer después el mayor provecho de la "Grandeza de la Patria". Si sus intereses están en juego se tira por la borda el pretendido patriotismo. Cuando en 1.934 el Parlamento de Catalunya, en uso legal de su soberanía, por la que tanto habían clamado todos, aprobó la famosa Llei de Contractes de Conreu en sentido progresista, de acuerdo con la orientación política del partido entonces mayoritario, los miembros de la Lliga Catalana acudieron presurosos al odiado poder Central en súplica apremiante de que el Gobierno, socialmente afín, instalado entonces en Madrid, anulara la Ley votada por el Parlamento Catalán. El patriotismo de las clases acomodadas y terratenientes, que integraban en su gran mayoría la Lliga, no importaba nada cuando se trataba de la defensa de sus intereses de clase, aunque esta defensa implicara el más absoluto desprecio hacia las instituciones catalanas. Esta misma burguesía confirmó después de manera inequívoca su sagrado Amor a la Patria, con ocasión del estallido de la Guerra Civil.

Lo que impulsa a las personas hacia una actitud nihilista es el engaño continuo a que se le somete. Las intenciones reales de unos y otros se esconden bajo mil adornos atractivos. Se pretende presentar como un deseo sincero de consecución del bien común, lo que no es más que el afán de cada grupo social de alcanzar el dominio para sí. Se olvida, cuando es preciso, la norma ideológica para establecer pactos ante-natura si así conviene a la coyuntura oportunista del momento. Cuando una etiqueta está devaluada se inventa otra para el mismo contenido. Así si las cosas se ponen mal se toca el clarín y se llama a Santa Cruz.

Alguna ilusión deberá nacer para seguir adelante. Pero! entretanto, no es extraño que las nuevas generaciones adopten una actitud de escepticismo nada más asomarse a la vida social y política repleta de engaño, falsedad y grandes palabras que como afirmaban aquellos "jóvenes airados", no son más que polvo y paga.

J.P.

COMENTARIO

"UN MUNDO FELIZ"

Aldoux Huxley escribió en el año 1932, la novela "Un Mundo Feliz".

En la visión del autor se entrecruzaban los espectros sociales de la época fuertemente angustiosos, con la desesperanza general de igual modo angustiosa de su generación. Desde Inglaterra veía al este la pujanza de un Totalitarismo amasador afincado en el mayor país de la Eurasia; a su lado efervescía el nazismo y Hitler imparable asumía la Cancillería de Alemania, con una doctrina inhumana aireada por un órgano propagandístico que levantó miles de brazos con las manos extendidas y las mentes anuladas.

Por el Oeste observaba Huxley la supeditación de los derechos humanos y la alienación de los americanos al único dueño real del planeta: el valor económico.

Ante ésta efervescencia político-económica, vislumbra Huxley en su novela un posible resultado que uniera todas las doctrinas y comportamientos de la condición humana; describe la "felicidad" que se intenta lograr con la ayuda de herramientas en escalofriante empuje por aquellos años: la técnica, la psicología, y la biología; un camino sería el "Mundo Feliz".

Crear seres de las características precisas a las necesidades energéticas; seres contentos en cada condición particular porque solo han sido concebidos para ella exclusivamente; seres que no desean otra cosa porque les falta familia, sentimientos, propiedades, patrias, motivos por los que luchar, ideales, amores fieles, etc.; seres colocados en su lugar y felices solo en él porque se les ha influido en sus mentes a través de una hipnopedia machacante día tras día en las horas de sueño; seres condicionados en contra de todo lo que pudiera alterar el orden establecido: belleza, ocio, soledad, albedrío personal, sentimientos personales, lecturas, etc.; seres que solo albergan SPOTS en su mente y que por medio de ellos, se les indica el camino a seguir ante cualquier eventualidad; en definitiva simples autómatas de carne y hueso convenientemente programados y creados para la productividad social y la autoconservación de las misma.

La nota de choque que introduce Huxley en la novela va de la mano de un ser del bbo mundo, donde habitan todavía entre pasiones y sentimientos enfrentados y a menudo renrimidos, castigados, ensalzados o premiados los últimos vestigios de la llamada irracionalidad según los "felices".

Este "salvaje" introducido en el mundo de la comodidad, se ve terriblemente abrumado por la innecesidad de lucha de defensa de ideales; su final es trágico; se estrella contra la pared. El "salvaje" es Quijotesco sus ideales se pierden en el nuevo mundo y con ellos su necesidad de existir.

A los cuarenta y ocho años de ser publicada la novela, debemos pensar en el camino recorrido; por un lado la imposibilidad de ideales de cambio, ante la roca inmensa de las multinacionales, propietarias indiscutibles de medio mundo y el comunismo propietario de la otra mitad; de otro lado el enorme poder de control que poseen; en nuestra conversación normal, aparecen numerosas frases frutos de Spots (Conts.)

(continua)

televisivos; la belleza, la naturaleza y los libres sentimientos empiezan a ser demasiado caros e improductivos y solo alimentan a las rocosas multinacionales; con los mil caminos del Spot, se nos lleva a la compra de ridículas vestimentas y a trabajar para conseguir pequeñas comodidades, que una vez adquiridas nos esclavizan en su imprescindibleidad debido al hábito.

Con las estructuras sociales inventadas y el enorme poderío psicotelevisivo existente, ya solo falta que la técnica dé a luz.

Huxley nos previene pero tampoco él sabe discernir cual es la mejor postura a tomar: Los "felices" no viven, y el "salvaje" se ahorca. ¿Es deseable la entera estabilidad al precio que debe comprarse?

Esta obra literaria se llevó a la televisión en el espacio "Grandes Relatos" pero realizada tan desafortunadamente que no llegó a interesar a nadie.

En mi criterio la profundidad de análisis, meditación y comunicación de un autor en un libro, no puede llevarse al cine sin la pérdida de numerosos valores en favor de otros ~~mas puramente estéticos~~ y a menudo tan excesivamente condensados, que precisarían unas buenas explicaciones previas para la mejor comprensión del autor su obra, sus mensajes y el alcance de los mismos.

AMADEU ROVIRA FERRER.

IRONIES DE LA VIDA

FEMINISME, "MASCLISME", I ALGUNES COSES MES.....

FEMINISME (paradoxalment molt masculí) : Doctrina social que concedeix a la dona capacitat i drets fins ara reservats als homes.
MASCLE (no he trobat "masclisme") : En els animals, l'individu del sexe que té el poder fecundant, que produeix els espermatozous amb què els ous són fertilitzats.

Antagonisme. - No crec que arribi a comprendre mai, l'antagonisme que s'ha creat entre l'home i la dona, quan Déu (?) ens va fer a la seva imatge i semblança....Es a dir, segons Déu (?), els humans som tots iguals (a veure si es demostra d'una vegada !!!), en canvi les nostres relacions afectives solen ésser terriblement conflictives, i el tema el podem centrar dins "l'oficialitat del matrimoni", deixant al marge altres tendències passionals i sentimentals que respecte totalment.

Drets. - Si partim d'una societat classista, general i tradicionalment dominada pels homes (mascles) // Cal fer constar que també hi ha hagut cultures matriarcals //, podem afirmar que és lògic que s'hagi generat un moviment revolucionari de dones, conscients de la seva condició i situació; i preguntar : -Qui és que ha reservat "drets exclusius" pels homes ? - Suposéu que les mateixos homes : -Els que han creat religions espirituals per enganyar la insuficiència terrenal; els que han creat lleis que sempre estan al costat del Poder (sigui quin sigui), els que han fet una justícia, que sovint es converteix amb injustícia, els que "fabriquen" bons i dolents..... Podem dir "EL SISTEMA".

Putes. - Així, si estem en una societat "masclista" podem donar la culpa al sistema, o potser la responsabilitat és repartida entre l'home i la dona ? -Amb el temps, i sempre a cavall de la teoria i la pràctica, un s'ha convertit en el fort, i l'altra s'ha tornat feble,

(continua)

(Continua)

cabent la possibilitat de que la dona vol sentir-se protegida pel teòricament fort.

D'altra banda, perquè de "putos" oficialment no n'han existit mai, quan les putes (femení) estan legalitzades? -Perquè quan algú pensa malament d'un altre sol fer servir l'expressió "fill de p.", oblidant-se sempre del pare?. Perquè en molts llocs s'ha considerat la prostitució femenina com un mal necessari, descartant d'antuvi, l'inversa?.

SEXE.-El "masclisme" però, és totalment quimèric, car si el mascle té el poder fecundant, com ho faria sinó tingués ous per fertilitzar?.

-El predomini del home fins i tot es troba en els "deu manaments", allò de "No desearàs a la mujer de tu prójimo..." -Evidentment, mentre el sexe sigui tema "tabú" (la venda de revistes amb DONES despullades no

soluciona res) és una forma d'opressió per la parella-matrimoni. -No és el sexe el baròmetre de l'estabilitat sentimental?.

-Dissortadament però, els efectes de la repressió en particular la efectuada per mitjà de la religió, han estat molt nefastos.

SUBMISSIÓ.- Podem dir que la submissió de moltes dones a les ires, domini, violació,...del marit, no és res més que el producte d'una incultura i unes lleis totalment aberrants. -Un altre tipus d'exemple és el repartiment de les tasques de la casa. Són moltes les dones que treballen i que ho compaginen amb les feines casolanes. Són molts els homes que no és el "molt" que treballen i que no mouen un braç per arribar a agafar quelcom de la taula. Rentar els plats, la roba, esconbrar tenen que ésser feines a repartir en casos

**-JA ERA HORA QUE
TINGUÉSSIM ELS
MATEIXOS DRETS
DE L'HOME !!**

DIBUIX DE JOAN LAVIÑA

de treballa equitatiu. Car això de "la dona a casa a cuidar els fills, que jo ja guanyo el jornal", és una de la expressions més altes del "masclisme" de base.

CONCLUSIONS ?.- La dona, els nens, el jovent, la gent gran, els minusvàlids, els homosexuals i lesbianes, els marginats socials.... tots som elements que molt poc contem en les decisions d'aquesta societat.

Cal preguntar: -El món el dominen els homes entre 25 i 50 anys?.

Feminisme sí, però conseqüent, amb una lluita general per canviar dogmes i estructures col·lectives d'una societat equivocada. Al meu entendre.

Joan Ventura Brugulat
Abril-80